

Zitting 1980–1981

16 597

Overeenkomst tussen de Regering van het Koninkrijk der Nederlanden en de Regering van Nieuw-Zeeland tot het vermijden van dubbele belasting en het voorkomen van het ontgaan van belasting met betrekking tot belastingen naar het inkomen, met Protocol; 's-Gravenhage, 15 oktober 1980

Nr. 1

BRIEF VAN DE MINISTER VAN BUITENLANDSE ZAKEN

Ter griffie van de Eerste en van de Tweede Kamer der Staten-Generaal ontvangen op 26 januari 1981. De wens dat deze overeenkomst aan de uitdrukkelijke goedkeuring van de Staten-Generaal zal worden onderworpen, kan door of namens een of beide Kamers of door ten minste vijftien leden van de Eerste Kamer dan wel dertig leden van de Tweede Kamer te kennen worden gegeven uiterlijk op 25 februari 1981.

Aan de Voorzitters van de Eerste Kamer en van de Tweede Kamer der Staten-Generaal

's-Gravenhage, 22 januari 1981

Ter voldoening aan het bepaalde in het tweede lid van artikel 60 en onder verwijzing naar het derde lid van artikel 61 van de Grondwet, de Raad van State gehoord, heb ik de eer u hierbij de Nederlandse en de Engelse tekst over te leggen van de op 15 oktober 1980 te 's-Gravenhage tot stand gekomen Overeenkomst tussen de Regering van het Koninkrijk der Nederlanden en de regering van Nieuw-Zeeland tot het vermijden van dubbele belasting en het voorkomen van het ontgaan van belasting met betrekking tot belastingen naar het inkomen (Trb. 1980, 176)¹.

Een toelichtende nota bij deze overeenkomst gelieve u hiernevens aan te treffen.

De goedkeuring wordt alleen voor Nederland gevraagd.

De Minister van Buitenlandse Zaken,
C. A. van der Klaauw

¹ Ter inzage gelegd op de bibliotheek

TOELICHTENDE NOTA

In 1951 werd door het Koninkrijk der Nederlanden contact opgenomen met Nieuw-Zeeland om te komen tot een wederzijdse vrijstelling van belasting op lucht- en scheepvaartwinsten. In verband met de op gang gekomen emigratie van Nederlanders en de daaruit voortvloeiende financiële en economische betrekkingen stelde Nieuw-Zeeland voor deze onderhandelingen uit te breiden tot een algemeen verdrag tot het vermijden van dubbele belasting. Bij het schriftelijk overleg dat daarop volgde kon geen overeenstemming worden bereikt, aangezien Nieuw-Zeeland niet genegen was zich te conformeren aan enige internationaal algemeen aanvaarde beginselen. Ondanks het feit dat in de loop der jaren aan Nederlandse zijde de bezwaren verbonden aan het ontbreken van een overeenkomst tot het vermijden van dubbele belasting steeds sterker werden gevoeld en de aandrang om het stagnerende overleg weer op gang te brengen steeds groter werd, bleek het niet mogelijk de ontstane impasse te doorbreken. Nadat in 1972 de op verzoek van de regering van Nieuw-Zeeland aangevangen besprekingen andermaal waren vastgelopen, vonden in de loop van 1979 wederom op initiatief van Nieuw-Zeeland onderhandelingen plaats, die zijn uitgemond in de ondertekening van de hierbij ter goedkeuring voorgelegde overeenkomst, met bijbehorend Protocol.

Als uitgangspunt van de besprekingen diende de modelconventie, zoals door het Fiscale Comité van de OESO in 1963 opgesteld en in 1977 gewijzigd. De opbouw en de bewoordingen van de overeenkomst komen dan ook in het algemeen overeen met het gebruikelijke patroon van de recente door het Koninkrijk gesloten verdragen op dit terrein. Inhoudelijk vertoont de overeenkomst een grote gelijkheid met de op 17 maart 1976 gesloten overeenkomst met Australië.

Wat dividenden betreft is overeengekomen dat deze over en weer aan een bronbelasting van ten hoogste 15% mogen worden onderworpen (artikel 10, lid 2). Dit percentage geldt zowel voor particuliere dividenden als voor dividenden die worden uitgekeerd in deelnemingsverhoudingen. Voor Nieuw-Zeeland betekent dit geen verlaging van het autonome tarief. Overeenkomstig de tot dusverre gevolgde gedragslijn heeft Nederland met kracht aangedrongen op een lager percentage voor deelnemingsdividenden. De Nieuw-zeelandse onderhandelingsdelegatie was evenwel niet genegen aan dit Nederlandse verlangen tegemoet te komen vanwege de gevolgen die daaruit voor de betrekkingen met andere landen zouden kunnen voortvloeien. De regering van Nieuw-Zeeland was daarentegen wel bereid in het Protocol een bepaling op te nemen volgens welke dit percentage zal worden verlaagd indien en voor zover Nieuw-Zeeland in de toekomst in een overeenkomst een andere lid-staat van de OESO ten aanzien van dividenden genoegzaam neemt met een lager percentage. Deze zogenaamde meestbegunstigingsbepaling, welke eveneens betrekking heeft op interest en royalty's (onderdeel V van het Protocol), heeft Nederland ertoe gebracht zich op die gebieden bij de wensen van Nieuw-Zeeland neer te leggen.

Het autonome bronheffingstarief ter zake van interest bedraagt in Nieuw-Zeeland 15%. Overeenkomstig het beleid ter zake heeft Nederland gepoogd Nieuw-Zeeland ertoe te bewegen af te zien van enige bronheffing. Hiertoe bleek Nieuw-Zeeland echter niet bereid. Wel was Nieuw-Zeeland genegen in te gaan op het Nederlandse voorstel bepaalde categorieën van interest van bronbelasting vrij te stellen. Het betreft interest die wordt betaald aan de andere staat of aan een agentschap of instantie (daaronder begrepen financiële instelling) die geheel eigendom is van die andere staat alsmede interest betaald aan de Centrale Bank van Nederland of de Reserve Bank van Nieuw-Zeeland (artikel 11 derde lid). Mede in het licht van voornoemde meestbegunstigingsbepaling is aan Nederlandse zijde ten slotte berust in een bronheffing van 10% (artikel 11, tweede lid).

Gelet op het bepaalde in artikel 25a, derde lid, onder b, van de Wet op de Raad van State, blijft openbaarmaking van het advies van de Raad van State en het nader rapport achterwege.

Voor royalty's bedraagt het autonome bronheffingstarief in Nieuw-Zeeland minimaal 15%. Voor culturele royalty's (auteursrechten) is dit een eindheffing. Daarentegen geldt voor industriële royalty's en betalingen voor know how, dat zij zijn onderworpen aan een latere aanslag, indien de te betalen belasting, berekend naar de geldende tarieven, 15% overschrijdt; bij berekening van de aanslag wordt echter wel met de kosten die aan deze royalty's zijn verbonden, rekening gehouden. Het Nederlandse standpunt dat ontwikkelde landen op uitgaande royalty's geen bronbelasting behoren te heffen vond bij Nieuw-Zeeland geen weerklank. Over een bronheffingspercentage lager dan 10 bleek niet te kunnen worden onderhandeld. De reserve aan Nederlandse zijde werd grotendeels weggenomen toen bleek dat Nieuw-Zeeland bereid was de werking van het royalty-artikel te beperken. Daartoe werd in het Protocol een bepaling opgenomen volgens welke vergoedingen voor het gebruik van materieel worden beschouwd als voordelen van een onderneming waarop het winstartikel van toepassing is, hetgeen er toe leidt dat zij slechts onder bepaalde omstandigheden en dan bovendien op netto-basis in de bronstaat belastbaar zijn. Daarnaast worden in dezelfde protocolbepaling ook vergoedingen voor diensten van technische, raadgevende en toezichthoudende aard alsmede vergoedingen voor contracten inzake bouw- of constructiewerkzaamheden aan de werking van het royalty-artikel onttrokken (onderdeel IX van het Protocol). Bij de beslissing in te stemmen met het door Nieuw-Zeeland voorgestelde bronheffingspercentage heeft evenals bij dividenden en interest evenzeer de meestbegunstigingsbepaling meegewogen.

Behoudens een geringe uitbreiding van het begrip vaste inrichting in artikel 5, vijfde lid, volgt de overeenkomst met betrekking tot de belastingheffing over winsten van ondernemingen het patroon van de bepalingen dat in de modelconventie van de OESO is neergelegd. Dit geldt ook voor de belastingheffing over scheep- en luchtvaartwinsten. Ingevolge artikel 8, eerste lid, zijn de winsten van zodanige ondernemingen uitsluitend belastbaar in de staat, waarin de feitelijke leiding van de onderneming is gevestigd.

De wijze van vermijding van dubbele belasting is in artikel 22 van de overeenkomst geregeld. De Nederlandse regeling wijkt thans in zoverre af van de tot op heden gebruikelijke formulering, dat in de overeenkomst wel wordt aangegeven voor welke bestanddelen van het inkomen de vrijstellingsmethode respectievelijk de verrekeningsmethode zal gelden doch, voor de technische uitwerking van deze methoden wordt verwezen naar de Nederlandse wetgeving, dat wil zeggen het Besluit voorkoming dubbele belasting (KB van 7 april 1965, Stb. 145, laatstelijk gewijzigd bij KB van 4 juli 1979, Stb. 416). Nieuw-Zeeland zal van zijn kant, wat de wijze van voorkoming van dubbele belasting betreft, steeds de verrekeningsmethode volgen.

Aangezien vaste inrichtingen van buitenlandse ondernemingen in Nieuw-Zeeland aan een hoger belastingtarief (50%) zijn onderworpen dan in dat land gevestigde Nieuw-Zeelandse ondernemingen (45%), kon Nieuw-Zeeland zich er niet mee verenigen dat in de Overeenkomst bepalingen inzake non-discriminatie zouden worden opgenomen. Hoewel het internationaal vrijwel algemeen als juist wordt aanvaard, dat dergelijke bepalingen in overeenkomsten ter vermijding van dubbele belasting worden opgenomen, is van Nederlandse zijde hieraan uiteindelijk niet al te zwaar getild, omdat in de Nieuwzeelandse wetgeving verder geen discriminatoire bepalingen bleken voor te komen en Nieuw-Zeeland bereid was in het Protocol een bepaling op te nemen volgens welke aan deze Overeenkomst bepalingen inzake non-discriminatie zouden worden toegevoegd, zodra Nieuw-Zeeland te eniger tijd na de datum van ondertekening van deze overeenkomst met een ander land dergelijke bepalingen zou overeenkomen.

Voor het overige bevat de overeenkomst de gebruikelijke bepalingen welke behoudens kleine aanpassingen in overeenstemming zijn met de bepalingen van de OESO-modelconventie. Met name wordt gewezen op de bepaling die voorziet in de uitwisseling van inlichtingen (artikel 24).

De overeenkomst treedt in werking op de laatste van de data waarop de regeringen van beide landen elkaar schriftelijk hebben meegedeeld dat aan de in hun onderscheiden landen vereiste grondwettelijke procedures is voldaan. Zij vindt daarna voor Nederland toepassing voor belastingjaren en -tijdvakken die aanvangen op of na 1 januari 1979 en voor Nieuw-Zeeland voor inkomsten die belastbaar zijn in inkomensjaren die aanvangen op of na 1 april 1979 (artikel 27).

Voor wat het Koninkrijk betreft zal de overeenkomst alleen voor Nederland gelden. In artikel 26 is echter bepaald, dat de overeenkomst in al dan niet gewijzigde vorm kan worden uitgebreid tot de Nederlandse Antillen. Indien daartoe wordt overgegaan zal zulks geschieden door middel van een ter zake afzonderlijk te sluiten overeenkomst.

De Staatssecretaris van Financiën,
M. J. J. van Amelsvoort

De Staatssecretaris van Buitenlandse Zaken,
D. F. van der Mei